

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMĂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĂR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Director: **PETRE BORȘ**

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 ”
Pe 3 luni 8 ”
Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

No. 35, STRADA COLTEI, No. 35.

Un număr vechi 2 Lei.

S U M A R :

Procesul D-lor Aristid Papadopol Calimah și N. Panu contra D-nei Matilda Acuna Lemoteux și copiilor săi, de *Sempronius*.

Udul comercial. Despre faliment (urmarea 58) de *C. N. Toneanu*.

Jurisprudența română :

Inalta Curte de Casațiune, Secția I: *Emilia Ioachimovici și Emil Ioachimovici cu Sița Gr. Murat și Maria Zalic.*

Despre alcoolism : Discursul ținut de D-nu procuror general *Bastachi* de pe lâng. Curtea de Apel din Galați cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1895—1895 [urmare].

PROCESUL

D-lor ARIST. PAPADOPOL CALIMAH ȘI N. PANU

CONTRA

D-nei MATILDA ACUNA LEMOTHEUX ȘI COPILOR SEI

având de obiect revindicarea moșiilor

Baia, Tâmpesți și Horodniceni din județul Suceava.

Sub acest titlu a apărut acum de curând o broșură, datorită îngrijirilor d-lui avocat N. Lepădătescu, procuratorul d-lui G. Vernescu, mandatarul d-lor Arist. Papadopol Calimah și N. Panu.

Broșura e menită, pare-se, a pune în discuțiunea oamenilor de știință hotărîrea dată de tribunalul de Suceava în acest proces, și a face cunoscut lumii aprecierile autorului atât asupra hotărîrei cât și asupra judecătorilor cari au dat-o.

Tôte 's bune și frumoase, și nimic de dis în contra modului de a vedea al onor. d-lui Lepădătescu ! Pentru ce însă d-sa impută atâtea greșeli judecătorilor trib. de Suceva ? — Să restabilim puțin faptele, — nu însă după cum îi place d-lui avocat în cauză, ci după cum ele sunt în realitate.

Sentința trib. de Suceva, pusă în discuțiune, se intemeiază în scurt pe următoarele considerente : reclamanții Arist. Papadopol Calimah și N. Panu sunt rude cu defuncta Luțica de Betmar, născută Palade, și au vocațiune la moștenirea acesteia ; dar, din desbaterile urmate și din actele exhibate constatându-se că Luțica, dintr'o primă căsătorie, a avut o fată, Pulheria princesă de Vittgenstein, care 'i-a supraviețuit, și reclamanții nedovedind că acesta să fi renunțat la moștenirea mumei sale, ei astă-zi n'au dreptul a pretinde averea rămasă după Luțica, acest drept aparținând numai Pulheriei de Vittgenstein sau moștenitorilor ei, ca rude în grad mai apropiat.

D-l Lepădătescu dice însă : « *Acastă sentință este motivată numai pe o parte din concluziunile scrise ale părților...* » Și pentru ce adică nu ? — Dacă în adevăr d-sa și-ar fi dat ostenela a deschide vre-un comentariu de procedură civilă, apoi ar fi vădut imediat că pentru a exercita o acțiune în justiție se cer patru condițiuni : un drept, un interes, calitate și capacitate ori putere ; și dacă una din aceste condițiuni lipsește, judecătorii sunt autorizați a respinge acțiunea fără a mai cerceta dacă dreptul pe care ea se bazează este sau nu este fondat. — Lucrat-așa sau nu judecătorii trib. de Suceva ? (veđi ultimul considerent din hotărîre, pag. 28 a broșurei).

Dar d-l Lepădătescu mai adaogă : « *...Concluziuni neinvocate în desbaterea contradictorie a procesului* », și apoi mai departe : « *Dacă părții, în pledorie, ar fi opus că nu ne aparține petițiunea de ereditate, cum fac în concluziunile scrise, am fi discutat chestiunea...* » Mare eróre ! În adevăr : însuși d-l Lepădătescu constată că părții au spus ceva, în pledorie, despre un fiu Ro-

drig, care ar fi supravățuit mumei sale Luțica de Betmar, și despre o fată, căsătorită cu prințul de Vittgenstein, născută din altă căsătorie (nota de la paginile 19 și 20 a broșurei); nu i-a plăcut însă să constate tot ce s'a mai spus de părăți, în pledorie, în această privință, și în același timp ceea ce și d-sa a opus. Deja din ședința de la 31 Ianuarie 1894, d-l Gr. Bui-cliu, avocatul părăților, răspundând d-lui Lepădătescu a ținut: „...Nu e de ajuns să spună reclamantii că sunt rude cu Luțica Palade, ci să dovedescă că nu există alte rude mai apropiate și că ei sunt singurii moștenitori ai d-nei Palade... Luțica Palade a fost căsătorită întâia oară cu Cantacuzin, ortodox, din căsătoria că- rora există d-na Pulheria de Vittgenstein; Cantacuzin murind, d-na Palade s'a căsătorit a doua oară cu marchizul de Betmar, catolic, din căsătoria că- rora s'a născut copilul Rodrig» (procesul-verbal No. 381 al ședinței din 31 Ianuarie 1894); iar, în ședința de la 4 Octombrie 1894, d-l Lepădătescu răspundând d-lui Maioreșcu, avocatul părăților, a ținut: «...în ce privește că partea în trecut a adaos că mai există o copilă de a Luțichi Palade, d-na Vittgenstein, asupra acesteia opune că nu merită nici o discuțiune fiind propusă de o persoană ce nu are mandat», (procesul-verbal No. 3652).

Ei bine! astă chestiune discutată s'a de d-l Lepădătescu? Spus-au părății ceva în pledorie relativ la chestiune? Discutat-a și d-sa chestiunea? Și este sau nu adevărat că, dacă o parte enunță un mijloc de apărare în pledorie, are dreptul să i dea o desvotare mai pe larg în concluziunile scrise? Mai este apoi sau nu juridic, că dacă judecătorii constată că o acțiune nu întrunește toate condițiunile cerute pentru a putea fi exercitată în justiție, ei sunt autorizați a o respinge, fără a mai cerceta dacă dreptul pe care se bazează acea acțiune este sau nu fundat? Pentru ce atunci d-l Lepădătescu găsește că: *«Tribunalul a comis o gravă nedreptate, ca să nu dicem o culpabilă arbitraritate, dând o sentință altoită pe concluziuni nearticulate în pledorie»*?

Să lăsăm însă procedura la o parte, și să venim la chestiunea de drept pe care o mai abordază d-l Lepădătescu în broșura sa, și care, se pare, că n'a discutat-o mai bine înaintea trib. de Suceva cu Aubry et Rau în mână.

D-l Lepădătescu mai ține încă: *«Dacă părății ar fi opus că nu ne aparține pretențiunea de ereditate... am fi discutat (!?) chestiunea, și tribunalul ar fi aflat că teoria lui Laurent pe care și-o apropiază este puțin împărtășită în doctrină și jurisprudență»*. A făcut rău d-l Lepădătescu că n'a discutat această chestiune înaintea tribunalului, mărginindu-se atunci a spune

numai că «nu merită nici o discuțiune, fiind propusă de o persoană ce nu avea mandat», cum n'o discută nici în broșură; căci și d-sa ar fi aflat că, dat fiind sistemul admis de legiuitorul român în această materie, teoria lui Laurent este preferabilă opiniunii lui Zaharia, pe care o împărtășește și d-l Lepădătescu.

Și în adevăr: pe când legiuitorul francez (art. 724) acordă sezina tuturor moștenitorilor legitimi, chiar și colateralilor, și numai pe moștenitorii neregulați îi supune la obligațiunea de a cere justiției să fie trimiși în posesiunea averii defunctului, prescriind pentru acesta îndeplinirea unor anumite formalități (art. 770), legiuitorul român (art. 653 c. civ.) acordă sezina numai descendentilor și ascendenților, iar pe toți ceilalți moștenitori îi trimite la justiție, eliminând cu totul prescripțiunile art. 770 cod. francez.

Din această diferență de text ce rezultă? Rezultă — credem cel puțin — într'un chip destul de vădit, că în legislațiunea franceză poate să fie controversă asupra chestiunii ee ne preocupă. În legislațiunea română însă, care nu acordă colateralilor sezina, nu vedem pentru ce s'ar amesteca teoriile lui Laurent, Zaharia sau ale altora, textul român fiind clar, precis și pentru a l'interpreta neavând nevoie să ne ținem de cât de principiile generale de drept.

Pentru aceste cuvinte nici credem că trebuie să ne mai ocupăm de teoria franceză sau germană, și că din contra, trebuie să ne mărginim la legislațiunea română spre a vedea în ce condițiuni moștenitorii cari n'au sezina pot ei exercita petițiunea de ereditate.

Din chiar faptul că legiuitorul român a suprimat formalitățile și garanțiile prescrise de art. 770 cod. francez pentru moștenitorii fără sezina, și care formalități aveau de scop de a asigura drepturile moștenitorilor cari s'ar ivi în urmă, rezultă indubitabil că pentru ca aceștia să potă exercita petițiunea de ereditate trebuie să dovedescă, pe lângă calitatea lor de rudă în grad succesibil, și aceea că sunt în gradul cel mai apropiat, că adică nu mai este alt moștenitor cu drepturi de întâietate. Legiuitorul francez, prescriind acele formalități, a presupus tocmai că poate să fie și alți moștenitori, și ast-fel garantându-i pe aceștia n'avea nevoie să mai impue celor-l'alți a face dovadă de neexistența lor; pe când legiuitorul nostru suprimând garanțiile, e lesne de înțeles că el a voit să aibă, înainte de a da moștenirea unei rude óre-care, certitudinea că nu este alta în grad mai apropiat, deci acea rudă trebuie să facă dovada aceasta, ori cel puțin că, dacă există altă rudă în grad mai apropiat, ea a renunțat la moștenire, alt-fel nu poate avea exercițiul acțiunii.

Acastă interpretare este conformă tuturor principiilor de drept, căci rudele nefiind chemate la moștenire colectiv, ci pe rând: ruda mai apropiată în grad excludând pe cea mai îndepărtată, dreptul acestei din urmă nu poate lua naștere de cât la încetarea dreptului celei d'întăiu.

Dar se poate obiecta că sistemul acesta e prea riguros, ba chiar poate și absurd, căci trebuind să se facă proba unor fapte negative acesta ar fi mai în tot-d'auna imposibilă. Convenim. Cu toate acestea după legea noastră nu se poate admite alt sistem. De altmintrelea proba existenței, în momentul morții Luțichi de Betmar, a unei persoane în grad mai apropiat de cât clienții săi, și care persoană decî a supraviețuit Luțichi, aș făcut-o părții, și tribunalul a constatat-o din actele produse de ei. Iar dacă d. Lepădătescu pretinde că acea persoană este mortă astăzi, sau că a renunțat la moștenirea Luțichi, e de regretat că n'a voit să spuie acesta și n'a dovedit-o, ceia ce nu i era imposibil, și tribunalului de Suceava. *Va spune-o și va dovedi-o înaintea Curții.* Nu vedem dară motivele întemeiate pentru ca d-sa să se plângă în contra judecătorilor de Suceava.

Se mai poate obiecta, că cu acest sistem drepturile rudelor mai îndepărtate s'ar pierde, cele mai apropiate stând în inacțiune, căci legiuitorul nu le-a acordat și lor o acțiune pentru a sili pe acestea din urmă să se pronunțe. Obiecțiunea ar fi justă, și de sigur se gîndește, cu plăcere, la ea și d. Lepădătescu. Ce puteau însă face judecătorii tribunalului de Suceava, chiar dacă ar fi fost mai *«capabili și cu conștiința mai puțin întunecată de acțiunea vre-unui agent puternic, mult interesat în faimoasa afacere Betmar»*, de cum i-a găsit d-l Lepădătescu, când legiuitorul n'a făcut nimic? Și-or fi zis și ei cu Laurent împreună *«...il y a une lacune dans le code... L'interprète doit signaler la lacune, mais il ne lui est pas permis de la combler»*.

Sempronius.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galai)

(Urmare 58)

Despre Faliment

A. — Numirea și înlocuirea judecătorului comisar.

284. — Cum se numește și înlocuiește judecătorul comisar. Judecătorul comisar se numește

prin sentința declarativă de faliment, unul dintre membrii tribunalului.

De ordinar însă, când nu sunt vacanțe, se pot numi un judecător special ca comisar în faliment, însă după legea organizării judecătorești, în vacanțele mari, nu există de cât un singur judecător care judecă în locul tribunalului. Se înțelege de sine că judecătorul în vacanțe nu are necesitate de a se delega pe sine însuși, fie pentru a înlocui pe un alt judecător, fie când se declară falimentul în timpul vacanței, de ore-ce de și legea dice că tribunalul poate înlocui or când pe judecătorul-comisar cu un alt judecător, acesta se aplică numai în timpul sesiunilor ordinare, când tribunalul comercial și are complet numărul său de judecători, pe când în vacanțele mari, conform articolului 12 din legea vacanțelor, membrii cari sunt destinați pentru vacanțe, pot face toate actele prevăzute în acest articol prin urmare și judecarea și regularea falimentelor. El are delegațiunea legală a face toate lucrările urgente fără a avea o delegațiune specială pentru cutare sau cutare lucrare, nu mai este nevoie de o nouă delegațiune pentru a conduce falimentul, putând face ori-ce operațiune și prin urmare și concordatul în locul primului judecător ¹⁾.

Tot asemenea dacă se înlocuiește un judecător printr'un alt judecător, cu decret în regulă, judecătorul nou care înlocuiește pe cel vechiu în toate afacerile încredințate lui, nu are necesitate de o delegațiune specială din partea tribunalului, căci art. 740 cod. com. prevede cazul când se retrage delegațiunea de tribunal, iar nu când se înlocuiește prin decret un judecător prin alt judecător ²⁾.

Președintele tribunalului, poate el singur se delega un judecător-comisar în faliment în locul unui judecător-comisar împiedecat, transferat sau înaintat, până la venirea sa și numirea altui judecător în locul lui? S'a susținut că nu, de ore ce judecătorul-comisar este numit prin sentința declarativă de faliment, și art. 740 cod. com. dice că tribunalul numai poate să înlocuiească pe judecătorul-comisar cu altul, decî nici odată președintele, și ori-ce citațiune ar face un asemenea judecător numit de președinte numai, sau ori-ce autorizare ar da precum și judecata ce ar urma în urma acestei autorizări, ar fi nule ³⁾. Însă, dacă rezonăm bine asupra art. 740 cod. com. vedem că el este inaplicabil în această speță. În adevăr, citatul art. 740 stabilește că *«tribunalul poate în ori-ce timp să înlocuiească pe judecătorul-comisar printr'un alt judecător»*; o asemenea dispozițiune însă, se vede izolată în codice și disă în termeni absoluți; nu se dice de cine poate să se facă înlocuirea, despre care nici chiar se cere a se da vr'un motiv; din această dispozițiune rezultă că în loc să se pună o regulă generală de metod sau de jurisdicțiune se vede intențiunea de a sancționa o facultate, a cărei natură cu totul excepțională este evidentă. — A înlocui pe judecătorul-comisar cu un alt judecător va să dică a dispensa pe primul de însărcinarea dată lui de a se amesteca în faliment; legea vrea să prevadă cazul în care fie pentru ori care motiv, nu mai convine de a lăsa un atare amestec judecătorului-comisar, es-

1) Trib. Ilfov. S. com. N. 819 din 9 Aug. 1891: Dreptul N. 83 din 1891.

2) Trib. Ilfov. S. com. 9 Maiu 1888: Dreptul N. 39 din 1888.— Cas. Româna S. II No. 65 din 25 August 1889: Buletin pag. 492.

3) Vidari I. N. 260 sec. parte. Bravard-Veyrière et Demangeat. Vol. V. pag. 97 și 98 notă.

cludând însă prin acésta caracterul disciplinar care trebuie să existe în instituțiunile juridice (Renouard, Faillite). Când e vorba însă de împiedecare, transferare sau înaintare, aci nu numai nu este vorba de a dispensa pe judecătorul-comisar, din contra i-se dă un suplinitor temporar, pentru a nu se amâna, până la reîntorcerea sa, măsura cerută ca necesară de sindic, și când a fost înaintat încetând din funcțiunile de judecător, se delegă alt judecător pentru faliment. — Afară de acésta, asemenea măsuri privesc, în casurile sus enunțiate, la repartițiunea serviciului, și reintră printre atribuțiunile funcționarului îndrituit de a regula atare serviciu, și deci nu este trebuință a fi luate prin deliberațiunea complectului tribunalului și cu sentință. Că dacă art. 703 cod. com. cuprinde numirea judecătorului-comisar printre dispozițiunile sentinței care declară falimentul, acésta de sigur nu induce necesitatea ca tot prin sentință să fie făcute și numirile ulterioare cari ar fi necesarii în cursul procedurii ¹⁾.

B. — Atribuțiunile judecătorului-comisar relative la administrațiunea și procedura falimentului.

285. — a°. *El dirige și grăbește operațiunile falimentului (740 al. 1).* Acestea sunt atribuțiuni relative la mersul procedurii. Dar se poate ca el în loc să grăbescă procedura, s'o mai întârzie, precum este în cazul în care o vânzare este inoportun a se face și pentru care este necesar să aștepte un timp mai propice ²⁾.

286. — b°. *El ordonă măsurile urgente cari sunt necesarii pentru siguranța și conservarea bunurilor masei.* Ast-fel de exemplu: a pune sigiliile, a vinde lucrurile supuse stricăciunii, sau pentru a căror conservare trebuie să se facă cheltuieli mari; a lua inscripțiuni ipotecare asupra bunurilor debitorilor și a tutulor măsurilor de precauțiune necesarii; a autorisa pe sindic a continua comerțul falitului, și așa mai departe, după cum vom vedea mai târziu.

287. — c°. *Numeste, după propunerea sindicului pe avocați, procuratori, experți, mijlocitori și custodi, de ale căror servicii ar avea nevoie în afacerile falimentului.* Să examinăm câte-va cazuri relative la numirile ce poate face judecătorul-comisar.

S'a născut discuțiune în jurisprudența și doctrina italiană asupra numirilor deferite de lege judecătorului-comisar, dacă sunt sub pedepsă de nulitate când s'ar face numai de sindic fără autorizațiunea sa, și opiniunile sunt împărțite asupra acestui punct.

I. Opiniune. Se dice că numirile de avocați, procuratori, experți, făcute de alții de cât de judecătorul-comisar, sunt mai mult niște numiri neregulate, dar nu rezultă din acésta o cauză de nulitate, de ôre-ce nefiind în lege pentru acésta nici o sancțiune, interpretul nu poate să o declare de la sine. Așa de exemplu: s'a judecat că sindicul unui faliment poate procedea la numirea unui procurator care să'l reprezinte în judecată, fără a avea necesitate de autorizațiunea judecătorului-comisar ³⁾.

II. Opiniune. Se dice că nu este destul mandatul dat de sindic, ci trebuie și numirea expresă a judecătorului-comisar. În adevăr, când o persoană, adică un mandatar, trebuie să fie numit într'o funcție de o altă persoană, adică de un mandant, dacă acesta nu există, apoi este imposibil ca această altă să existe, neputând fi mandatar fără mandant; deci se conchide: fiind-că persoanele prepuse, menționate mai sus, trebuiesc să fie numite de judecătorul-comisar, căci așa dice legea, dacă acesta nu le numește el, ci numirea este făcută de alții, ea este nulă și de nici un efect (Cass. ital. Torino 31 Decembre 1884) ¹⁾. Ast-tel ca speță, s'a judecat că nu este destul mandatul dat de sindic avocatului pentru a legitima asupra lui reprezentanța falimentului, ci trebuie numirea expresă a judecătorului-comisar ²⁾. Această opiniune este întemeiată, pentru că de și nulitatea nu este expres prevăzută de lege, ea este necesarmente implicată fiind în natura chiar a lucrurilor, neputând o funcțiune, exclusiv atribuită unei persoane anume determinate, să fie exercitată de ori-care alta și cu aceleași efecte. La ce s'ar mai obosi atunci legiuitorul să dică că toate acele servicii trebuiesc să fie îndeplinite de judecătorul-comisar iar nu de alții. (Vidari I. N. 254).

Și vice versa, procuratorul pentru a intenta o acțiune în interesul masei, nu este suficient numirea din partea judecătorului-comisar, ci este necesar ca procuratorului să i-se fi conferit mandatul de sindic ³⁾.

În ceea ce privește autorizațiunea cerută de lege din partea judecătorului-comisar, fiind necesară sindicului pentru a intenta acțiunii, apoi și judecata urmată fără acésta autorizațiune este nulă și nulitatea este de ordine publică, deci poate fi relevată chiar din oficiu ⁴⁾.

(Va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 6 Septembrie 1894

Președenția d-lui *N. Mandrea*, consilier.

Emilia Ioachimovică și Emil Ioachimovică cu Șifa Gr. Murat și Maria Zalic.

Omisiune esențială. — Când există sau nu omisiune esențială. Autoritatea lucrului judecat — Cum trebuie formulat mijlocul de apărare întemeiat pe autoritatea lucrului judecat.

Act secret (contra-inscris). — Contra-inscrisul ce modifică un act public. — Dacă are putere între părțile ce l'au încheiat și succesorii lor universal. — Dacă are efect și în privința altor persoane. — Dacă prin alte persoane se consideră și creditorii chirografari ai părților ce au făcut actul secret.

Art. 1201 și 1175 din codul civil.

1) Odată ce judecătorul fondului constată prin hotărîrea sa că a avut în vedere toate actele prezentate de părți și debaterile urmate în cauză, și ținînd seamă de întregul complex al probelor administrate reciproc de ambele părți litigante declară că și-a format convingerea într'un sens

1) Vidari I N. 254.

2) Curtea de Apel italiană Venezia 31 Ianuar 1893 F. It. R. G. 1890 pag....

3) Cass. ital. Roma 15 Ianuar 1890: F. It. — Rg. 1890. pag. 563. D. 158

4) Curtea de Apel ital. Milano 17 Martie 1891: F. I. — R. G. 1891 pag. 625. D. 151,152.

1) Curtea de Apel Milano 7 April 1393: F. It. 1892 pr. par. pag. 1193.

2) Vidari op. cit. V. I N. 253 pr. part.

3) Curtea de Apel Palermo 10 Ianuar 1890: F. It. — R. G. 1890 pag. 563 B. 153.

sau în altul, prin acesta densus se pronunță asupra tuturor mijloacelor de probe prezentate de părți, și faptul că n'a făcut o mențiune expresă și specială asupra fie-cărui act în parte și asupra depunerilor martorilor produși de o parte litigantă, nu constituie o omisiune esențială care să dea loc la casarea hotărîrii.

2) Mijlocul de apărare întemeiat pe existența autorității lucrului judecat, rezultând dintr'o hotărîre anterioară, trebuie să fie formulat de parte într'un mod clar și precis, iar nu numai în trecăt ca un mod de argumentațiune în concluziunile ce pune.

3) Actul secret (contra-înscrisul), care modifică un act public, nu poate avea putere de cât între părțile cocontractante și succesorii lor universalii. el însă nu poate avea nici un efect în contra altor persoane.

Prin cuvintele „altor persoane“ întrebuințate de legiuitor în opozițiune cu părțile contractante și succesorii lor universalii, reese învedere că, în materie de contra-înscrisuri, legiuitorul consideră ca terții persoane și pe creditorii chirografari ai părților între cari s'a făcut actul secret, fără a distinge dacă acest act a dobândit sau nu dată certă.

Decisiunea No. 251/94. Respins ca nefondat recursul făcut de d-na Emilia Ioachimovici și Emil Ioachimovici contra decisiunei cu No. 117/93, pronunțată de Curtea de Apel din București secția I, dată în proces cu Șița Gr. Murat și Maria Zalic.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Tacu.

S'au ascultat: d-l Emil Ioachimovici, avocat, recurent, în desvoltarea motivelor de casare, și d-l C. I. Stoicescu, avocatul intimatei Șița Gr. Murat, în combateri, în lipsa intimatei Maria Zalic.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«I. Exces de putere rezultând:

1) din nediscutarea și omisiunea absolută a probelor administrate de mine în acest proces;

2) din denaturarea faptelor și din o serie întregă de erori grosiere de fapt s'a violat art. 123 proc. civ. și a art. 1199 combinat cu 1203 și 1206 c. c.

1) În adevăr, Curtea după 5 debateri găsește nefondate presupțiunile invocate de d-na Murat pentru anularea actelor atacate ca simulate și prin jurnalul No. 2638 (pag. 10 dosar) îi admite martorii să dovedescă.

a) Că eu am primit rata de 20.000 lei cu din banii dați de d-sa și că prin urmare este simulată sentința No. 245/90;

b) că actele de subrogație și de cesiune atacate sunt de asemenea simulate.

a) Curtea ascultă acești martori în număr de 3 (pag. 36) în urma cărora se provocă o divergență (pag. 45) totuși Curtea nu menționează nimic absolut în decisiunea sa despre toate aceste fapte pertractate înaintea sa în cele 15 ședințe ținute până aici, de și martorii d-nei Murat nu sunt favorabili, prin acesta Curtea comite un exces de putere și o omisiune esențială.

b) După divergență și după alte 3 debateri (pagina 46, 51 și 53) Curtea imi admite și mie mar-

tori să dovedesc, că n'am primit rata la 1886, că e serioasă prin urmare sentința No. 245 (de și nu se atacă această sentință prin acțiunea d-nei Murat); că sunt serioase prin urmare actele de subrogație și de cesiune cum și toate cele ce am prezentat (delegându-mă ast-fel să fac eu proba d-nei Murat). martorii se ascult, declarațiunile lor decisive și favorabile mie, totuși Curtea nu discută de loc nici de astă-dată depunerile lor, și nici nu justifică cu nimic acest procedeu; prin acesta comite iarăși un abus de putere și o omisiune esențială.

c) Am prezent t Curței o serie întregă de acte, afară de martori audiați, acte autentice necontestate și scrisori de ale d-nei Murat, polițe etc., cu cari dovedeam contrariu tutulor alegațiunilor sale, cari acte ar fi schimbat cu desevirșire soluțiunea procesului în favoarea mea, totuși Curtea tace, nu menționează nimic de toate acestea, prin acesta Curtea comite iarăși un exces de putere și o omisiune esențială.

2) Curtea susține prin decisiune că d-na Murat pusese deja în urmărie cererea d-nei Zalic în momentul său înainte facerii actelor de subrogație și de cesiune atacate, lucrul este inesact în fapt căci nu averea d-nei Zalic era pusă în urmărire, ci averea minorilor săi în basa altor creanțe ca creditore a defunctului nostru părinte Maior Gh. Zalic; prin acesta Curtea denaturează în mod flagrant faptele și deci comite un exces de putere și o erore grosieră de fapt, când și formeză presupțiuni în favoarea d-nei Murat din fapte neadverate.

«Curtea mai afirmă că eu aș fi mărturisit că n'am avut 12,000 lei ce am dat pentru complectarea sumei din actul de subrogație și de cesiune; prin această afirmațiune peremptorie și cu totul nesectă Curtea avansază un neadevăr flagrant, căci nu numai că n'am fost interogată la Curte în cele 20 ședințe ținute cu acest proces, dar nici prin cele 3 rinduri de conclusii nu am făcut și nici nu am putut face o asemenea declarație, de orice am probat contrariu cu acte, polițe etc.; cu martori de asemenea am probat Curței contrariu, și Curtea nu discută nici actele mele, nici martorii audiați, nici nu motivează cu nimic acest procedeu arbitrar mărginindu-se a denatura mărturisirea mea; prin acesta Curtea denaturează faptele și comite și o omisiune esențială violând și art. 1206 c. civil.

«În definitiv Curtea formându-și presupțiunile sale din fapte false, neesistente, denaturate, violază atât art. 123 proc. civilă, cât și art 1199 combinat cu 1203 și 1206 c. c.»

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care reese că intimata Murat, având a lua de la Maria Zalic suma de 14000 lei, pune în urmărire averea debitorei sale; că această avere, compusă din mai multe creanțe de pensuni în valoare de 5000 lei și din moșia Vida-Cartoiani adjudecată asupra sa (a d-nei Zalic), ea creditore a defunctului său soț Major Zalic, pentru plata dotei sale, dânsa o vinde fiicei sale, recurenta Emilia Ióchimovici, aprópe îndată după intentarea sus disei acțiuni: pe cea d'întâi, prin actul de subrogație autenticat de tribunalul Ilfov secția de notariat, iar moșia, prin actul de cesiune autenticat de același tribunal;

Că ast-fel creditore Murat, găsindu-se în imposibilitate de a-și realiza sumele prevăzute în ele, pentru că debitore Zalic nu mai poseda nici o altă avere, și vездând împrejurările sub care s'au

urmat aceste vânzări, a chemat în judecată pe d-na Maria Zalic și pe fiica sa Emilia Ioachimovici spre a obține anularea atât a actului de subrogație cât și a celui de cesiune, sus arătate, ca fiind simulate; că, spre a dovedi această simulație, d-na Murat a invocat proba prin martori și diferite presumpțiuni de fapte; — că, la rindul său, d-na Ioachimovici, spre a combate această pretenție și a dovedi că actele ce se atacă sunt serioase iar nu simulate, a invocat și densa proba cu martori și diferite presumpțiuni rezultând din mai multe acte și împrejurări de fapt;

Având în vedere că, în primul rind, Curtea de Apel constată, prin decisiunea sa, că a avut în vedere toate desbaterile urmate și actele prezentate de părți și apoi întemeindu-se pe mai multe presumpțiuni de fapt enumerate într'un mod clar, stabilește în definitiv că actele atacate nu sunt serioase, ci simulate, și ast-fel, admite pretențiunea reclamantei că bine dovedită și pronunță nulitatea lor;

Considerând că în această stare de lucruri este a se vedea dacă, după cum susține recurenta prin acest mijloc de casare, hotărîrea supusă recursului conține vre o omisiune și o omisiune esențială, care pôte da loc la casare, și dacă prin ea se denaturază sau se face vre o eróre grosieră asupra faptelor;

Considerând că, în specie, o dată ce judecătorul fondului constată, prin decisiunea sa, că a avut în vedere toate actele prezentate de părți și desbaterile urmate în cauză, și ținînd seamă de întregul complex al probelor administrate reciproc de ambele părți litigante, arată că și-a format convingerea cum că actele de care e vorba sunt în adevăr simulate, prin această densul se pronunță asupra tutului mijloacelor de probă prezentate de recurenta Ioachimovici înlăturînd în mod implicit unele din presumpții și din depoziii ale martorilor ca nefiînd în stare a i forma convingere; că așa fiind, nu se pôte susține că dacă n'a făcut o mențiune expresă și specială asupra fie-cărui act în parte și asupra depunerilor martorilor produși de o parte litigantă, hotărîrea sa conține o omisiune care să dea loc la casare;

Considerând că este neesact în fapt cum că Curtea de Apel s'ar fi pronunțat odată statuînd că n'ar fi fondate presumpțiunile de fapt pe care în urmă și-a întemeiat decisiunea sa, căci, din nici una din încheerile ce au avut loc asupra tutului desbaterilor ce au urmat înaintea sa, nu rezultă aceasta; în adevăr, după cum se vede din încheerea Curței, cu No. 2638 din 9 Decembrie 1892, la care face alusiune recurenta, Curtea departe de a se fi pronunțat asupra probelor administrate până atunci de intimata Murat, n'a făcut alt de cât s'a mărginit pur și simplu de a i admite și proba testimonială ce a mai propus pe lângă cele-lalte mijloce invocate; iar în urma ascultărei acelor martori, după ce s'a ivit paritate de opinii între cei patru consilierii care-luase parte la una din înfățișări (veđi încheerea No. 324 din 3 Februarie 1893), la toate înfățișările ce s'au succedat până la pronunțarea definitivă a decisiunii atacate n'a avut loc la alt ceva de cât admiterea și ascultarea martorilor invocați ca contra probă de către recurenta Ioachimovici;

Considerând că de asemenea este neesact în fapt cum că Curtea și întemeiază decisiunea sa pe mărturisirea recurentei Ioachimovici în sens că și ar fi avut cei 12000 lei dați d-nei Zalic pentru complectarea sumei din actele de subrogație și de

cesiune: în adevăr, Curtea, prin considerentul decisiunii sale care se referă la acest punct, nu face alt de cât să constate poziția socială și mijlocele de existență ale soților Ioachimovici, și, întemeiată pe recunoșterea d-nei Ioachimovici în sens că acești soți nu aveau alte resurse de cât modestele apunțamente ale bărbatului, și formeză convingerea că alegațiunea intimaților cum că a numărat în realitate disa sumă, este neverisimilă, de ôre-ce, dice Curtea, acele apunțamente erau așa de mici în cât toate adunate și capitalisate n'ar fi putut forma suma de 12000 lei;

Considerând în fine că, chiar dacă n'ar fi esactă în fapt afirmațiunea Curței, cum că d-na Murat procedase deja la urmărirea averei d-nei Zalic în momentul său înaintea facerei actelor de subrogație și de cesiune atacate, această unică împrejurare însă nu pôte da loc la casarea decisiunii sale, întru cât această decisiune se susține pe o întinsă serie de alte constatări de fapt enumerate într'ensa;

Considerând că, în fața celor ce proced mijlocul de casare ce să invoacă cată a fi respins ca neîntemeiat.

Asupra motivului al II-lea :

«Omisiune esențială și violarea art. 1201 c. c. Am spus Curței și am probat cu acte, că d-na Murat s'a mai încercat să anuleze ordonanța trib. Vlașca No 48/91 căci la acesta tindea prin acțiunea sa, după cum însă și o recunoște, și am invocat autoritatea lucrului judecat, totuși Curtea nici nu menționază nimic în decisia sa de acest argument peremptoriu invocat de mine, prin această violază și art. 123 proc. c. și art 1201 c. c. (veđi decisia Casației colecția Stern art. 123 pr. c. alin. 8 și 12 notă).»

Considerând că mijlocul de apărare întemeiat pe existența autorității lucrului judecat rezultând dintr'o hotărîre anterioară, cată a fi formulat într'un mod clar și precis;

Că în această privință, din conclusiunile scrise depuse înaintea Curței de Apel la care recurenta se referă astă-đi spre a demonstra că a invocat un asemenea mijloc, nu reese că densa a făcut alusiune la ordonanța de adjudecare și la contestațiunea și recursul în Casațiune făcut cu ocaziunea urmării, cu scopul de a invoca autoritatea lucrului judecat, ci mai mult cu titlu de argumente în conclusiunile ce lua; că dar în această stare de lucruri nu se pôte susține că judecătorul a violat art. 1201 din codul civil său că a comis o omisiune esențială, dacă n'a discutat cesiunea din acest punct de vedere;

Considerând că afară de acesta, ca să pótă exista lucru judecat, cată după citatul art. 1201, că pe lângă cele-lalte elemente, cererea anterioară să fi avut același obiect.

Din ordonanța de adjudecare însă, ca și din decisiunea acestei Inalte Curți, la care s'a re erit recurenta, nu rezultă cătuși de puțin că cesiunea resolută prin ele a avut de obiect cererea d-nei Murat de a se declara de simulate și nule actele atacate ca atare cu ocaziunea procesului de față; că așa fiind și acest mijloc de casare cată a se respinge ca neîntemeiat;

Asupra motivului al III și cel din urmă;

«Violarea art. 974 combinat cu 1175 c. c. prin greșita lor interpretare, cum și violarea art. 1173, 1174, 1176, 1182 combinat cu 1201 c. c.

«În adevăr, Curtea de și recunoște că d-na Murat prin această acțiune s'a îmbrăcat în drepturile d-nei Zalic și că este terția prevăduță de art.

1175 c. c. totuși spune că nu i se pôte opune contra înscrisul din 1886, prin acésta Curtea comite o antinomie și violéază și principiul art. 974 și 1175 c. c. de ôre-ce când cine-va lucréază îmbrăcat în drepturile unei persóne, apoi a forțiori i-se opune tóte actele și escepțiunile ce s'ar putea rădica persónei pe care o represintă, după cum esplică doctrina (veđi Laurent No. 16 și Păucescu vol I pag...) afară de acésta Curtea interpreteză greșit art. 1175, căci terții de care se ocupă acest art. sunt acei cari au câștigat drepturi reale prin acte publice asupra avérei vre unei persóne, nu însă și or-ce creditor hirografar cum este d-na Murat.

«Afară de asta, dacă este adevérat că după art. 1176 actele sub semnătură privată sunt oposabile «sub-scriitorului și în specie D-na Murat lucréază în numele d-nei Zalic după cum Curtea o sustine, ergo i se pôte opune și d-nei Murat: și dacă este adevérat că după art. 1182 c. c. că actele sub semnătură privată cari au căpătat dată certă, se pot opune terțiilor ori care ar fi ei (hirografari) din acel moment și până la anularea saŭ declararea lor în fals, ceea ce nu s'a făcut în specie, și în specie actul sub-semnătură privată ce l'am de la d-na Zalic a căpătat dată certă la 1890 când d-na Murat nu avea nici o hotărâre contra d-nei Zalic, a forțiori actele autentice și hotărârile judecătorești. Noi am opus d-nei Zalic și prin urmare d-nei Murat sentința No. 245/90 investită cu formula escutorie pe care am complectat'o și cu acte și cu martori înaintea Curței și deci asemenea acte (sentințe) se opune contra tuturor până la anularea lor (ceea ce n'a făcut d-na Murat). Curtea înlăturând acésta sentința a violat tóte principiile prevéđute de art 1173, 1174, 1176 combinate cu 1201 c. c. căci nesocotește puterea unei hotărâri difinitive, față de o persónă care nu are nici nu avea vre-un drept real asupra avérei persónei d-nei Zalic.»

Avénd în vedere art. 1175 din codul civil, care prescrie că actul secret care modifică un act public, nu pôte avea putere de cât între părțile contractante și succesorii lor universalii; un asemenea act nu pôte avea nici un efect în contra altor persóne;

Considerând că din cuvintele «altor persóne» întrebuințate de legiuitor în opozițiune cu părțile contractante și succesorii lor universalii, reese învederat că în materie de contra înscrisuri (acte secrete) el consideră ca terții persóne și pe creditorii chirografari ai părților între cari s'a făcut actul secret, fără a se distinge dacă acest act a dobândit saŭ nu o-dată certă. Și în adevér, însăși spiritul legéi confirmă acésta interpretațiune căci ea are de scop, când declară actele secrete fără nici un efect față cu cei de al treilea, de a garanta pe aceștia de fraudele ce părțile contractante ar putea să comită în prejudiciul lor prin mijlocul unor asemenea acte; că, de altmintrelea de și creditorii sunt reprezentați prin debitorul lor, acésta însă nu pôte avea loc când e vorba de nisce convențiuni cari, tindénd a le sustrage o parte din patrimoniul acestui debitor, sunt bânuite de fraudă în privința lor.

Considerând că ast-fel fiind cu drept cuvânt, Curtea de Apel a stabilit prin dicisiunea sa că actul secret de care e vorba, dat recurentei Emilia Ioachimovici de către d-na Zalic, nu pôte avea nici un efect față cu intimata Șița Murat, creditoarea chirografară a acesteia, și că, prin urmare

nici sentința tribunalului Ilfov secțiunea II-a No. 245 din 1890 dată pe temeiul zisului act în procesul dintre numita Ioachimovici cu d-na Zalic, nu constituie lucru judecat și nu pôte fi opusă d-nei Murat, ca una ce n'a participat la acea judecată, Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

DESPRE ALCOOLISM ¹⁾

DISCURS

Ținut de d-l procuror general I. T. Bastachi de pe lângă Curtea de Apel din Galați, cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1894—1895.

[Urmare 5].

F r a n ț a

[Urmare]

În caz de recidivă, adică când întâia și a doua contravențiune s'a comis în interval de un an și în resortul aceluiași tribunal polițienesc, pedépsa va fi închisórea de la 1 la 3 zile. Pentru ca să existe însă recidivă trebuie ca întâia abatere la lege să fi fost reprimată printr'o sentință judecătorească rémasă difinitivă și escutorie.

În cazul unei noi recidive întâmplante în aceeași circumscripție în cursul celor 12 luni care a urmat a doua condamnățiune (adică prima recidivă), inculpatul va fi dat judecăței înaintea tribunalului corecțional și pedepsit cu închisórea de la 6 zile la o lună și cu amendă de la 16 la 300 lei. Iar dacă acel care fiind odată condamnat (adică a doua recidivă) pentru beție înaintea tribunalului corecțional, se va face din nou, în or ce resort, culpabil de același fapt, (adică a treia recidivă care resultă de la un al patrulea fapt de beție), va fi condamnat la maximum pedepselor prevéđute de lege, pedepse cari se vor putea și îndoi.

Or ce individ care condamnat de două ori înaintea tribunalului corecțional pentru faptul de beție manifestă, adică pentru a doua și a treia recidivă, se va declara prin acésta a doua sentință incapabil, pe timp de 2 ani, de a beneficia și exercita următoarele drepturi: 1) de vot, 2) de alegere și de a fi ales, 3) de a fi chemat saŭ numit ca jurat, ca funcționar administrativ saŭ public, acésta din urmă pedépsă este obligatorie pentru magistrații și nu o pot trece cu vederea.

Principiul circumstanțelor atenuante este admis și în acésta materie, când două fapte distincte sunt constatate în sarcina culpabilului, însă atuncea judecătorul este dator, scoborând pedépsa până la minimum adică la 1 leu, se pronunțe atâtea ori 1 leu de câte ori a contravenit la legea asupra beției.

Legiuitorul din 1873 nu a cređut de cuviință să pedepséscă complicitatea, de ôre ce tóte casurile în cari în materie ordinară le-ar fi considerat ca complicitate, le-a prevéđut și specificat aparte calificându-le și pedepsindu-le ca fapte determinate: ast-fel sunt pedepsiți cu amendă polițienescă de la 1 leu la 5 lei, cafegii, cărciumarii etc... cari vor fi dat de beut unor persóne în stare manifestă de beție, or ii vor fi priimit în acésta stare în stabilitamentele lor, or cari vor fi servit beături spirtóse unor minori în vârstă mai mică de 16 ani impli-

1] A se vedea *Curierul Judiciar* No. 38, 39, 40 și 41.

niți. Asemenea sunt pedepsiți cafegii, cărciumarii, etc... cu închisoare corecțională de la 6 zile până la o lună și o amendă de la 16 până la 300 lei, cari vor face pe un minor să bea până la beție; acest fapt fiind considerat de legiuitor ca mai grav, culpabilii sunt judecați de-a dreptul de tribunal. Amendile polițienesci vor fi plătite de patroni chiar când servitorii lor ar fi comis contravențiunea la legea din 1873.

Principiul cumulului se află și la infrațiunile comise de cafegii, cărciumari, etc. De asemenea, în ceea ce privește recidiva și pedepsele corecționale, aceleași reguli ca și pentru acei cuprinși de viciul beției, însă cu deosebire în ceea ce privește privarea drepturilor de vot, de alegător și de eligibil, și de a fi chemat sau numit în funcțiuni administrative sau publice; toate aceste drepturi, pot fi ridicate de judecători, așa că în ceea ce privește pe debitantii căzuți în greșală, judecătorii nu sunt obligați, ci li se lasă o largă apreciere pentru rădicarea acestor drepturi. În fine judecătorii mai pot prin aceeași sentință ordona închiderea stabiliamentului pentru un timp care nu va putea trece peste una lună.

Trebue să mărturisim că nu înțelegem pentru ce legiuitorul a întrebuintat toate asprimele sale pentru acei căzuți în stare de beție, și a fost mai clement pentru acei cari de ordinar sunt cauza răspândirii alcoolismului.

În fine, or ce cafegiu, cărciumar, etc... care nu va fi afișat în stabiliamentul său textul legii va fi pedepsit cu amendă polițienescă de la 1 până la 5 franci. Cu aceeași pedepsă se va pedepsi și toți acei cari vor fi distrus sau rupt textul legii lipit în stabiliamentele de băuturi spirtose.

Toate procesele verbale dresate cu ocaziunea infrațiunilor la legea asupra beției se vor înainta de cei în drept, în cel mult 3 zile, calculându-se și ziua în care s'a comis contravențiunea, procurorul tribunalului care consultând buletinele ce îi trimite șefului grefierului tribunalului, va putea constata dacă contravențiunile sunt sau nu în stare de recidivă.

La trei ani după punerea în aplicare a legii din 1873 s'a făcut o statistică, a cărei rezultat cred m interesant a'l pune în vedere:

Anii	Inculpați	Achitați	Condamnați simplă poliție		Cond. Trib., 2 și 3 recidivă
			1 dată	1 Recidivă	
1874	86,277	898	77,680	7,699	3,696
1875	102,739	777	93,836	8,126	5,622
1876	93,327	682	85,002	7,643	5,275

Condamnațiuni privative de dreptul de vot, de a fi eligibil etc: în 1874 a fost 408 — în 1875, a fost 521, și în 1876 a fost 861.

Din comparațiunea cifrelor pe acești trei ani se poate vedea că în anul 1875, al doilea după aplicarea legii de reprimare a beției, a fost numărul cel mai mare al inculpaților, al condamnațiilor și al recidiviștilor, pe când în anul al treilea, adică în 1876, după aplicarea legii, numărul inculpaților, al condamnațiilor și al recidiviștilor, cu toate că este mai mare de cât acel din anul întâiu, însă este cu mult mai mic de cât acel din anul al doilea.

O altă observațiune demnă de relevat este aceea, că pe când în acești trei ani, numărul achitațiilor merge descrescând; numărul condamnațiilor privative de drepturi merge crescând.

În urma acestui rezultat mai mult de cât satisfăcător, credem că acei cari susțin cu tărie că moravurile corupte au asupra omenirii o influență

mai mare și mai puternică de cât legile, nu vor putea tăgădui că dacă o lege de represiune a viciului beției nu poate stărpi reul, totuși are de efect de a'l îngrădi, de a preserva pe mulți cari ar avea porniri rele, și chiar de a readuce pe cei mai mulți la pocăință și la sentimente mai bune și mai morale.

Dacă acesta este și trebue să fie scopul or cărei legi, nu mai putem sta la indoială și să discutăm dacă urgența unei legi de represiune contra viciului beției este viū simțită și se impune ca un mijloc de apărare contra alcoolismului.

România

Legislațiunea țerei noastre asupra chestiunii de care ne ocupăm, este putem dice lipsită de ori ce măsură preventive și mai cu seamă represive. Nici legea pentru înființarea dreptului de licență asupra comercianților băuturilor spirtose din 1887, nici legea pentru poliția rurală din 1868, nici regulile privitoare la stabiliamentele publice din 1876, și nici ordinele circulare date cu atâta stăruință de d-l Ministru de Interne, domnilor prefecti de județ, pentru a supraveghea prin agenți administrativi cărciumele în ceea ce privește falsificarea băuturilor spirtose, nu au putut aduce micșorarea numărului cărciumilor, imputinarea numărului bețivilor, încetarea fraudei și reducerea delictelor și a crimelor.

Legea licenței nu este de cât o lege pur fiscală și nici decum cu tendințe restrictive a dreptului de a face comerțul băuturilor spirtose. Dacă însă după dispozițiunile art. 108 din legea poliției rurale să cere hangiiilor și cărciumarilor din comunele rurale și de pe drumuri ale mari și ale mici, o autorisațiune specială de la consiliul comunal respectiv pentru a putea ține asemenea stabiliamente, se cunoaște din practica șilei la ce rezultat am ajuns.

Oameni pătați de justiție, desbrăcați de ori ce simț de cinste și de morală, pentru a putea dobândi autorisațiunea obligatorie, întrebuintează toate mijlocele permise și ne permise de morală, și găsec cinci persoane și chiar din cele mai notabile(?) din comuna lor pentru ca să garanteze și să răspundă de onestitatea și bunele purtări ale viitorului hangiu sau cărciumar.—Să nu se pară că exagerăm situațiunea:—Dacă cea mai bună dispozițiune prevădută în art. 7 din legea licenței din 1873 și anume:—«În comunele rurale, în sate, cătune, în cărciumile isolate sau pe drumuri, debitantii pentru a putea dobândi licența, trebue să fie înscriși ca alegători comunali în vre una din comunele României.»;—Dispozițiune eminaamente salutară care ar fi putut scăpa satele Moldovei de invaziunea unui element străin și hrăpitor, este călcată în picior fără rușine și fără temere de speculanți meschini, cari sub un nume împrumutat și plătit, și sub vorba nepăsare a celor chemați să vegheze la stricta aplicare a legii, otrăvesc trupul și sufletul muncitorului; ce trebue să dicem! și la ce să ne așteptăm când este vorba de garanția ce oferă autorisarea specială acordată de consiliul comunal după cum prescrie art. 108 din legea poliției rurale!

(Va urma)